

Надія

Микола Руденко

Як від стовпа і до стовпа,
Де дротом птаство володіє,
Так доля табірна скупа
Проводить серце повз надії.

Мовляв, це в сейфі хтось трима:
Під осінь воля нас чекає...
Та пройдуть осінь і зима,
Але надія не зникає.

Серця довірливі людські!
Якщо оповідати чесно,
То поміж нами є такі,
Що в таборах тридцять весну.

Для них земна скінчилась путь,
Хоч під грудьми не вщухли болі.
Вони нічого вже не ждуть
І вже не уявляють волі.

А я ще не відсік себе
Від того, що по той бік дроту.
Ще Кончі небо голубе
В очах стоїть —
Живе достоту.

І світиться моє вікно,
А я ще здалеку помічу:
На шторі ситцевій воно
Відбило постать чоловічу.

Горить, пашить моє лице.
А друг бере мене за руку:
— Хто здатний думати про це,
Той сам себе прирік на муку.

Не нарікай, не проклинай,

За те, що хтось живе і діє.
Байдужим серцем проминай
Усе, що не дає надії.